

VOORWOORD

Dit boek behelst niet zomaar het verhaal van een jongen, maar veeleer dat van de mens: de mens die vruchteloos op zoek gaat naar de zin van het leven. Hetgeen dat ons bindt, is dat we allen op zoek zijn naar Geluk en Eenheid, maar hoe vreemd het ook moge klinken: blijkbaar leggen we allemaal een weg af om vervolgens tot het besef te komen dat het doel ervan allang bereikt is. Dat is het geheim van Verlichting, dat is het geheim van de mens.

Ik voel mij helemaal geen schrijver en had tot op heden nooit gedacht dat ik op zeventienjarige leeftijd een boek zou schrijven. Al zeker geen versie waarin ik zou terugblikken op betekenisvolle gebeurtenissen die ik persoonlijk mocht ervaren en inzichten die ik de afgelopen jaren in ontvangst mocht nemen. Klaarblijkelijk heeft de realiteit me ingehaald.

Het schrijversproces ging van start door een onverwachte ingeving op twee december 2021: ik herinner mij nog glashelder dat ik na mijn dagelijkse avondmeditatie een cursusblad ter hand nam, het horizontaal draaide en er vervolgens een gestructureerde schets op maakte van een fictief verhaal dat mijn leven zou gaan weergeven. Hoewel ik toen nog niet helemaal wist waarom, was de toon gezet voor een verhaal gebaseerd op waargebeurde feiten. Het relaas dat in dit boek opgetekend zou worden, zou niet zuiver autobiografisch zijn, dit gaf mij immers de mogelijkheid om het bij momenten naar eigen zeggen beter

‘vorm’ te geven. Ik was er namelijk van overtuigd dat de essentie van het boek niet draaide om datgene dat naar een fictieve situatie werd vertaald. Neen, het uiteindelijke inzicht dat daarop volgde, was voor mij van een veel groter belang.

De beste ideeën voor mijn boek verkreeg ik tijdens meditatiesessies, ’s avonds in bed of zelfs tijdens lessen op school. Ik pende ze telkens zorgvuldig neer om er vervolgens gebruik van te maken in het hiernavolgende relaas. Op die manier voorzag het leven mij altijd in inspiratie. Tot mijn verbazing zag ik de naam *Aurora* - die ik omwille van haar mythologische betekenis had gekozen - plots ook op verschillende plaatsen opduiken. Zo zat ik tijdens de wiskundeles een paar minuten met een brede glimlach verwonderd voor mij uit te staren, nadat ik had ontdekt dat zelfs mijn studieschrift de merknaam *Aurora* droeg. Je bent vrij om dat toeval te noemen, maar ik zag het op dat moment in ieder geval anders.

Ik nodig jou uit, beste lezer, om tot mijn persoonlijke leefwereld toe te treden in de ongedwongen hoop dat dit boek jou mogelijk iets bijbrengt over jezelf. Weet wel dat dit verhaal verre van de pretentie heeft een antwoord te verschaffen op de waarom-vragen die het oproept. Enkel in de zin dat het een nieuwe vraag opwerpt die misschien nog belangrijker is: wie heeft de vraag gesteld?

Stap mee in het avontuur van Miro, een jongen die op zoek gaat naar de essentie van het leven, maar in zijn opzet lijkt te falen.

Vertrouw me evenwel op mijn woord dat in de donkerste nacht het felste licht schijnt: een licht dat de mens leert wie hij écht is.

Lander M. Vandendorre

9 januari 2022

INHOUD

Voorwoord	7
— I Waarom leef ik?	11
— II God ziet u, hier vloekt men niet	17
— III Als een donderslag bij heldere hemel	21
— IV Het begin van een onverwacht pad	24
— V Het oog van de orkaan	27
— VI De schaduw	32
— VII Een duistere drang	37
— VIII Opspattend water op een blauwe dag	42
— IX Als een vis in het water	49
— X Rode vlag	57
— XI In de stilte ligt het antwoord vervat	65
— XII Als de grond onder je voeten letterlijk wegzakt	73
— XIII Zelf in de sterren schrijven	85
— XIV Wanneer muziek de ziel overneemt	92
— XV Wanneer de realiteit dromen aan diggelen slaat	96
— XVI Het komt wel goed	102
— XVII Licht en duisternis	110
— XVIII De Centaur	115
— XIX Doe in jouw geval maar een wens	124
— XX Een kudde mensen	140
— XXI De Getuige	146
— XXII Geen berg te hoog	151
— XXIII Door de wind, door de regen	162
— XXIV Diep in de zee	167
— XXV Ik zie andere mensen graag	171
— XXVI Een innerlijke strijd	179

— XXVII	Waar ben je nu?	185
— XXVIII	Wanneer de duisternis valt	189
— XXIX	Speel het spel mee	198
— XXX	Het is allang goed	212
Nawoord		227
Diepzinnige spreuken en teksten		231
Literatuurverwijzing		235
Dankwoord		237

— I —
WAAROM LEEF IK?

Zoals elke vrijdagavond reed Miro richting de parking naast de tramlijn. Hij plaatste er zijn fiets, terwijl de avond rustig viel en hij het ruisen van de machtige zee al in de verte kon horen. Via de dijk wandelde hij naar het strand en hij besepte dat hij verliefd was geworden op het zicht over de zee en het strand waarop hij als kind speelde. Hij kreeg zin om langs de vloedlijn te gaan wandelen om zo de weerkaatsing op het water van de ondergaande zon te kunnen aanschouwen en te genieten van de verwondering die dit beeld bij hem opriep. Bij elke stap zag hij het water van het natte zand onder zijn voet wegtrekken, terwijl hij dacht aan wat er die dag was gebeurd: hoe hij voor de zoveelste keer naar de les was geweest en zich had afgevraagd of hij ooit zou kunnen begrijpen waarom mensen zijn zoals ze zijn.

Deze vraag hield hem al enige tijd bezig. Miro had onder andere voor de richting geneeskunde gekozen in de hoop

daar misschien later een deel van het antwoord te vinden. Speciaal voor deze opleiding trok hij naar Leuven, omdat het een stad was die hem aantrok door haar gezelligheid en bruisend studentenleven. Hij genoot van zijn studie en het meer zelfstandige leven dat hij op kot kon leiden, maar de moeilijke vragen die hij zichzelf stelde, werkten hem op de zenuwen. Ze waren misschien ook niet echt draaglijk voor een jonge kerel vol dromen, maar hij ging ervan uit dat iedereen zich die ooit wel moest stellen, dus verzette hij zich er niet tegen. Hij vroeg zich bijvoorbeeld af wat er buiten het universum was, of waarom er iets bestond als 'leven', en ook wat het nut van de mensheid was of wat een mensenleven waard kon zijn.

Hij confronteerde zichzelf met zulke vragen in de hoop er vroeg of laat een antwoord op te krijgen, maar die hoop spatte telkens uiteen.

Miro had al op diverse manieren geprobeerd een antwoord te vinden en telkens als hij daar niet in slaagde, ging hij hoopvol op zoek naar een volgend aanknopingspunt. Het valt aardig te vergelijken met surfen: hij probeerde een golf uit, stond hoogstens een halve meter rechtop om daarna met het zoute water in aanvaring te komen. Toch ging hij op zoek naar een volgende golf, in de hoop dat het hem die volgende keer wel zou lukken om te blijven rechtstaan, maar tot nu toe was dat dus nog niet gebeurd.

Ook nu in Leuven verkreeg hij geen antwoorden op zijn existentiële vragen, hoewel hij bij zijn aanmelding voor het ingangsexamen geneeskunde de hoop had gekoesterd dat die opleiding een goede surfinstructeur zou zijn.

Helaas... Hij had zich schromelijk vergist, voor de zoveelste keer. Hij dwaalde af en bedacht zich dat hij als kind op

het strand zijn eigen manier had om vat te krijgen op de werkelijkheid. Hij herinnerde zich nog levendig hoe hij langs de waterlijn gewapend met een schopje in de hand een zandkasteel bouwde, dat minstens tot aan zijn navel zou komen.

Kleine Miro voelde zich oppermachtig op het strand, het was zijn territorium en op datzelfde speelterrein lag zijn mama een paar meter hogerop te zonnebaden.

Af en toe liep hij naar haar om te vragen of ze niet eens naar zijn kasteel wilde komen kijken. Hij vroeg het ietwat opdringerig en tegelijk zo ontzettend lief, waardoor ze eigenlijk niet eens kon weigeren.

Hand in hand liepen ze dan naar beneden en het had wel wat weg van een baas die zijn hondje uitliet, terwijl de hond de leiding telkens wilde overnemen, zo hard trok Miro haar bij momenten bij de arm. Ik vermoed dat er minstens één redder was die dezelfde bedenking moet hebben gemaakt.

Eenmaal bij het zandkasteel aangekomen, toonde Miro trots zijn kunstwerk, maar er dreigde een groot gevaar: die enorme blauwe massa. De zee kwam steeds dichterbij. Hij ondernam telkens meerdere pogingen om de zee een halt te roepen en deze keer koos hij ervoor om in plaats van muren te bouwen, zoals de kindjes naast hem deden, de zee eigenhandig te laten terugtrekken. Hij sprak de zee plechtig toe en vroeg luidkeels om halt te houden, maar al snel bleek dat de zee niet wilde luisteren en het jongetje trapte als reactie daarop hard met zijn rechtersvoet tegen de lage golfjes.

Hij waarschuwde de zee andermaal dat hij ditmaal al zijn krachten zou inzetten om haar te doen stoppen en strekte zijn hand voorwaarts en sloot de ogen. In gedachten zorgde hij ervoor dat het water in een grote bocht om hem en zijn kasteel liep en zoals alle andere superhelden voelde hij zich

op dat moment oppermachtig.

De teleurstelling was dan ook groot toen hij zijn ogen opende en opmerkte dat zijn gedachte geen werkelijkheid was geworden, sterker nog, de dreiging werd almaar groter! En dat terwijl hij nog zo sterk in zichzelf geloofde.

Kwaad liep hij naar zijn mama die op een afstandje had staan toekijken. Tussen zijn tranen door brulde hij het uit, want hij vond het frustrerend dat hij geen greep op de werkelijkheid leek te krijgen, terwijl hij nog zo zijn best had gedaan. Hij had aan den lijve ondervonden dat het niet binnen zijn mogelijkheden lag te doen wat hem in zijn verbeelding wel zo makkelijk afging. De magie verdween en hij bleef moedeloos achter, terwijl hij woest voor zich uitstaarde en de blauwe massa in zich opnam die zijn droom had verbrijzeld.

Het is diezelfde zee waar Miro nu naast wandelde, terugdenkend aan die mooie kindertijd waarin zorgen achteraf bekeken zo onbenullig waren. Die nostalgische mijmering werd echter abrupt doorbroken van zodra hij zich realiseerde dat wat hij destijds deed eigenlijk niet zo overdreven veel verschilde van zijn drang naar kennis en inzicht nu.

Hij had nog steeds datzelfde verlangen om grip op de werkelijkheid te krijgen, al was zijn methodiek natuurlijk wel drastisch veranderd. In plaats van de wereld te onderwerpen door het inzetten van allerlei magische krachten, trok hij nu met wetenschappelijk inzicht ten strijde.

Hij kreeg een naar gevoel toen hij inzag dat hij stilaan ook aan deze methode begon te twijfelen. De geneeskunde beschreef enerzijds wel hoe het menselijk lichaam functioneerde en dat is uiteraard zeer nuttig, maar anderzijds bleef de vraag waarom de mens dan zo in elkaar zat genadeloos

door zijn hoofd spoken. Zoals een splinter die hij niet uit zijn vinger kreeg, hoe hard hij ook zijn best deed haar te verwijderen.

Hij keek naar de uitgestrekte zee en de ondergaande zon en vroeg zich af welke verklaring er in godsnaam achter het wonder schuilde dat hij aanschouwde.

Terug bij de dijk aanbeland, besloot Miro om te kijken of er nog iemand in de strandbar rondhing. Hij had geluk, want daar zaten inderdaad twee middelbare schoolvrienden van hem, die hij een paar maanden terug had uitgezwaaid: het waren Jonas en Viktor.

Ze wenkten hem en Jonas begon al vanop een afstand naar hem te roepen: “Hey Miro, alles goed? Amai, het is weer veel te lang geleden!”

Miro antwoordde: “Haha, ik weet het, maar dat komt ervan als jullie in Gent studeren en ik in Leuven. Dat maakt afspreken een stuk moeilijker.”

“Ja klopt”, stemde Jonas in, “maar ik ben blij dat je ons nu in het weekend dan toch eindelijk opzoekt. Hoe is het met onze dokter?”

“Oh, goed”, gaf Miro aan, “Ik ben het nog niet beu, maar ik weet nog niet welke richting ik wil uitgaan.”

Nu mengde ook Viktor zich in het gesprek: “Ik heb niet de indruk dat er veel mensen zijn die echt weten wat ze later willen doen, zelfs wanneer ze eenmaal hun diploma behaald hebben. Mijn vader verandert nog om de haverklap van job.”

Miro lachte, want hij kende de vader van Viktor maar al te goed. Die was trouwens lang een van de bestuursleden van de surfclub geweest.

“Jouw vader heeft inderdaad al van alles gedaan, maar toch zou ik blij zijn als ik duidelijk wist wat ik wilde. Ach

ja, dat komt wel zeker”, zei Miro, terwijl hij zichzelf met deze woorden troostte.

Miro, Jonas en Viktor bleven nog een tijdje keuvelen totdat ze als laatste in de bar overbleven. Ze besloten uiteindelijk met z'n allen dat het tijdstip was aangebroken om ook maar eens huiswaarts te keren.

Toen Miro naar huis fietste, vroeg hij zich af of Jonas en Viktor soms ook de zin van het bestaan in vraag stelden, maar hij vermoedde dat ze zich met zoiets wel niet zouden bezighouden.

Hij voelde zich alleen met zijn vraag onder het licht van de volle maan en het zou nog wel een tijdje duren voor de dageraad zich opnieuw zou aankondigen.